

Kniha Daniel – stošesťdesiaty prvý

Úloha Ríma pri ustanovení videnia biblického proroctva: podrobné skúmanie jedenástej kapitoly knihy Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-27

Videnie Danielovej jedenástej kapitoly je hlavným referenčným bodom pre všetky videnia biblického proroctva a videnie jedenástej kapitoly je ustanovené symbolom Ríma.

A v tých časoch povstanú mnohí proti kráľovi juhu; aj násilníci z tvojho ľudu sa vyvýšia, aby uskutočnili videnie; ale padnú. Daniel 11,14.

Jones sa k predchádzajúcemu veršu vyjadruje takto:

„Keď Amoriti naplnili mieru svojej neprávosti, ich miesto bolo dané Izraelu, Božiemu ľudu. Keď Izrael, kráčajúc cestou pohanov, takisto naplnil kalich neprávosti, Boh povolal babylonské kráľovstvo a všetko odňal. Keď Babylon naplnil kalich svojej neprávosti, moc bola prenesená na Perziu. A keď sa anjel odvrátil pre bezbožnosť Peržanov, potom prichádza knieža Grécka a všetko zmieta.“

„A dokedy mala trvať moc Grécka? Kedy mala byť zlomená? Keď previnilci dovŕšili mieru. Tento národ stojí dovtedy, kým nenaplní mieru svojej neprávosti, a potom je moc prenesená na iné kráľovstvo. Moc, na ktorú bola prenesená, bola rímska, ako sa dozvedáme z Daniela 11:14. „A v tých časoch povstanú mnohí proti kráľovi juhu; aj násilní synovia tvojho ľudu sa povýšia, aby ustanovili videnie; ale padnú.“ Tento národ je označený ako národ lúpežníkov — synovia lúpežníkov, ako hovorí okrajová poznámka textu.

„Toto sú tí, ktorým je teraz dané kráľovstvo, a na čo? — Deti lupičov sa povýšia, aby ustanovili videnie.“ Keď tento národ vstúpi na scénu, vtedy vstupuje to, čo ustanovuje videnie, to, čo je jedným veľkým predmetom videnia, tým jedným hlavným medzníkom v línii videnia, ktoré Boh dal skrze prorokov na všetky veky.“ A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Jones hovorí, že keď sa na scéne „objaví rímska moc, vtedy vstupuje to, čo ustanovuje“ ... „líniu videnia, ktorú Boh dal skrze prorokov pre všetok čas.“ V Millerovej histórii protestanti učili, tak ako to dnes robí adventizmus Laodicey, že lupiči z tvojho ľudu predstavujú Antiocha Epifana, seleukovského kráľa, ktorý vládol v rokoch 175 až 164 pred Kr. Bol členom seleukovskej dynastie, ktorá bola jedným z gréckych nástupníckych štátov, vzniknutých po rozpade ríše Alexandra Veľkého. Nezhoda v tejto otázke bola v milleritskej histórii natoľko konkrétna, že určenie Antiocha Epifana je znázornené na priekopníckej karte z roku 1843.

Odkaz na Antiocha v schéme predstavuje jediný odkaz na niečo, čo sa nenachádza v Božom prorockom Slove. Je tam preto, aby vyvrátil falošné učenia protestantov toho obdobia, ktoré sú dnes falošným učením laodicejského adventizmu. Či William Miller chápal hĺbku dôležitosti

porozumenia tomu, že Rím je pozemskou mocou, ktorá ustanovuje „líniu videnia, ktorú Boh dal skrze prorokov pre všetky časy“, je pochybné, no bolo to dostatočne jasné na to, aby sa presvedčivo obhájila skutočnosť, že víziu ustanovuje Rím.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale blažený je ten, kto zachováva zákon. Príslovia 28,14.

Šalamún zaznamenal, že kde niet videnia, ľud hynie, a hebrejské slovo „videnie“ vo verši štrnásť je to isté ako v Šalamúnovom prísloví. Videnie je otázkou života a smrti a „videnie“ je ustanovené symbolom Ríma. Slovo „videnie“ vo verši štrnásť je to isté slovo pre videnie ako v Habakukovi, v druhej kapitole.

Postavím sa na svoju stráž a vystúpim na vežu; budem pozorovať, aby som videl, čo mi povie a čo odpoviem, keď budem pokarhaný. A Hospodin mi odpovedal a riekol: Zapiš videnie a zreteľne ho vyznač na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Lebo videnie je ešte na určený čas, ale pri konci prehovorí a nesklame; keby aj meškalo, čakaj naň, lebo určite príde, nezamešká. Habakuk 2,1–3.

Slovo „karhal“ v prvom verši znamená „viedol spor s“. William Miller bol strážcom, ktorý bol postavený na vežu v dejinách hnutia prvého a druhého anjela, a keď sa v prorockej symbolike pýtal, čo má odpovedať v spore svojej histórie, bolo mu povedané, aby zapísal videnie, ktoré je ustanovené symbolom Ríma. V súlade s touto skutočnosťou, keď milleriti vypracovali priekopnícku tabuľu roku 1843 ako naplnenie týchto troch veršov z Habakuka, uviedli odkaz na samotné jadro sporu, do ktorého sa pustili. Nepochybne nerozumeli tomu, že ich odvolanie sa na nerozumný argument, že Antiochus Epifanés bol mocnosťou, ktorá ustanovila videnie, predstavuje spor druhej kapitoly Habakuka, ale sestra Whiteová povedala, že táto tabuľa bola „riadená Pánovou rukou a nemala by byť menená“, takže odkaz na spor na tabuli pochádzal z Božej ruky.

Milleriti správne pochopili, že prvé sklamanie 19. apríla 1844 začalo čas meškania, na ktorý poukazuje Habakuk a tiež Matúšovo podobenstvo o desiatich pannách. Tiež pochopili, že tieto dve proroctvá boli priamo spojené s dvanástou kapitolou Ezechiela, kde Ezechiel označuje časové obdobie, v ktorom sa naplní účinok každého videnia. Toto slovo „videnie“ je to isté hebrejské slovo, ktorým sa teraz zaoberáme. Preto má Jones pravdu, keď hovorí: „Keď“ Rím „vstúpi na scénu, vtedy vstupuje to, čo ustanovuje videnie, to, čo je jedným veľkým predmetom videnia, tým jedným hlavným medzníkom v línii videnia, ktorú Boh dal skrze prorokov pre všetok čas.“ Rím ustanovuje celé videnie Božieho prorockého Slova, a konkrétnejšie, je to Rím, na ktorom je vystavaná celá štruktúra jedenástej kapitoly.

Keď sestra Whiteová odkazuje na konečné naplnenie jedenástej kapitoly Daniela a uvádza, že „veľká časť dejín, ktoré sa odohrali pri naplnení tohto proroctva, sa zopakuje“, poukazuje tým na to, že dejiny jedenástej kapitoly, ktoré sa už naplnili, predobrazovali záverečné verše jedenástej kapitoly Daniela. Predmetom záverečných veršov jedenástej kapitoly je kráľ severu, ktorý tam predstavuje moderný Rím. Preto dejiny z jedenástej kapitoly Daniela, ktoré sa opakujú, sú dejinami, ktoré predstavujú Rím.

V posledných šiestich veršoch jedenástej kapitoly moderný Rím (kráľ severu) dobýva tri zemepisné mocnosti. Vo verši štyridsať dobýva kráľa juhu (bývalý Sovietsky zväz v roku 1989), slávnú zem (Spojené štáty pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone) a Egypt (celý svet, zastúpený Organizáciou Spojených národov). V Danielovi 11 je pohanský Rím predstavený ako ten, ktorý dobýva tri zemepisné mocnosti, aby ovládol vtedy známy svet, a potom je pápežský Rím predstavený ako ten, ktorý dobýva tri zemepisné mocnosti, aby ovládol zem.

Pohanský Rím je v tejto kapitole prvýkrát spomenutý vo verši štrnásť, aby bol označený ako symbol, ktorý ustanovuje videnie, no jeho vzostup k moci sa rieši až vo verši šesťnásť. Kráľovstvo Alexandra Veľkého bolo v naplnení Božieho prorockého Slova rozdelené na štyri časti, no tieto štyri časti sa rýchlo zlúčili do dvoch hlavných protivníkov, ktorí sú v prorockom rozprávani, pokračujúcom až do záveru kapitoly, označení buď ako kráľ juhu, alebo kráľ severu. Vo verši štrnásť sa spomína vzráhajúca sa moc Ríma ako moc, ktorá mala ustanoviť videnie, no témami, o ktorých sa hovorí, sú zápasy medzi zvyškami Alexandrovej ríše, reprezentovanými kráľmi severu a juhu.

V pätnástom verši sú títo dvaja králi ešte stále zapojení do svojho zápasu a kráľ severu víťazí. No v šesťnástom verši prichádza Rím a verš hovorí: „Ale ten, kto prichádza proti nemu,“ čo znamená, že keď Rím vystúpi proti severnému kráľovi, ktorý práve víťazil nad južným kráľom, kráľ severu nebude schopný obstáť pred Rímom. Rím zvíťazí a v šesťnástom verši má Rím tiež stáť v nádhernej judskej krajine. V sedemnástom verši Rím „obráti svoju tvár, aby vošiel so silou celého svojho kráľovstva“. Premohol severného kráľa, ktorý nedokázal obstáť pred ním, potom zaujal Judsko a napokon vstúpil do Egypta.

A v tých časoch povstanú mnohí proti kráľovi juhu; aj násilníci z tvojho ľudu sa povýšia, aby naplnili videnie; ale padnú. A kráľ severu príde, navštívi val a zaujme najpevnejšie mestá; a ramená juhu neobstoja, ani jeho vybraný ľud, ani nebude sily obstáť. Ale ten, ktorý príde proti nemu, bude konať podľa svojej vôle, a nikto neobstojí pred ním; a postaví sa v nádhernej krajine, ktorá bude jeho rukou zničená. Obráti tiež svoju tvár, aby vošiel so silou celého svojho kráľovstva, a s ním spravodliví; tak učiní; a dá mu dcéru žien, aby ju skazil; ale ona neobstojí na jeho strane ani nebude za neho. Daniel 11:14–17.

Víťazenie znázornené v týchto veršoch je naplnením ôsmej kapitoly Daniela.

A z jedného z nich vyšiel malý roh, ktorý sa nesmierne zväčšil smerom na juh a na východ i k nádhernej krajine. Daniel 8:9.

Malý roh z deviateho verša je pohanský Rím a deviaty verš v zhode s veršami štrnásť až sedemnášť jedenástej kapitoly označuje, že pohanský Rím dobyje tri geografické celky, keď prevezme vládu nad svetom. Týmito celkami boli juh (Egypt), východ (Sýria, kráľ severu) a nádherná krajina (Júdsko). Dejiny veršov šesťnásť a sedemnášť predznačujú historické trojkrokové dobytie novodobého Ríma vo veršoch štyridsať až štyridsaťtri, lebo, ako uviedla sestra Whiteová: „Veľká časť dejín, ktoré sa odohrali pri naplňaní tohto proroctva, sa zopakuje.“

„Hoci Egypt nemohol obstáť pred Antiochom, kráľom severu, Antiochos nemohol obstáť pred Rimanmi, ktorí teraz prišli proti nemu. Nijaké kráľovstvá už viac neboli schopné odolávať tejto

vzmáhajúcej sa moci. Sýria bola dobytá a pripojená k Rímskej ríši, keď Pompeius v roku 65 pred Kr. zbavil Antiocha Asiaticusa jeho majetkov a znížil Sýriu na rímsku provinciu.“

„Tá istá moc mala tiež stáť vo Svätej zemi a pohltiť ju. Rím sa spojil s Božím ľudom, Židmi, spojenectvom roku 162 pred Kr., od ktorého dátumu zaujíma významné miesto v prorockom kalendári. Skutočnú právomoc nad Judskom však nezískal priamym dobytím až do roku 63 pred Kr.; a to týmto spôsobom.

„Keď sa Pompeius vracal zo svojho ťaženia proti Mithridatovi, pontskému kráľovi, dvaja súper, Hyrkán a Aristobulos, zápasili o judskú korunu. Ich spor bol predložený Pompeiovi, ktorý čoskoro rozpoznal nespravodlivosť nárokov Aristobula, no želal si odložiť rozhodnutie v tejto veci až po svojej dávno vytúženej výprave do Arábie, s príslubom, že sa potom vráti a usporiada ich záležitosti tak, ako sa bude zdať spravodlivé a náležité. Aristobulos, ktorý prenikol do Pompejových skutočných úmyslov, sa poponáhľal späť do Judey, ozbrojil svojich poddaných a pripravil sa na ráznu obranu, odhodlaný za každú cenu udržať si korunu, o ktorej predvídal, že bude prisúdená inému. Pompeius tesne nasledoval utečenca. Keď sa približoval k Jeruzalemu, Aristobulos, začínajúc ľutovať svoj postup, vyšiel mu v ústrety a usiloval sa urovnať veci tým, že sľuboval úplnú poddanosť a veľké sumy peňazí. Pompeius, prijímajúc túto ponuku, poslal Gabinia na čele oddielu vojakov prevziať peniaze. Keď však tento generálny poručík dorazil do Jeruzalema, zistil, že brány sú pred ním zatvorené, a z vrchu hradieb mu oznámili, že mesto sa dohodou nebude riadiť.“

„Pompeius, aby nebol týmto spôsobom beztrešne oklamáný, dal Aristobula, ktorého si ponechal pri sebe, spútať okovami a ihneď vytiahol so svojím celým vojskom proti Jeruzalemu. Prívrženci Aristobula boli za to, aby miesto bránili; prívrženci Hyrkána, aby otvorili brány. Keďže títo boli vo väčšine a presadili sa, Pompeiovi bol do mesta umožnený voľný vstup. Nato sa stúpenci Aristobula stiahli na chrámový vrch, plne odhodlaní brániť toto miesto tak, ako bol Pompeius odhodlaný ho dobyť. Na konci troch mesiacov bola v hradbe urobená trhlina postačujúca na útok a miesto bolo dobyté ostrým mečom. V hroznom krviprelievaní, ktoré nasledovalo, bolo zabitých dvanásťtisíc osôb. Bol to dojímavý pohľad, poznamenaný dejepisc, vidieť kňazov, ktorí v tom čase konali bohoslužbu, ako s pokojnou rukou a pevným predsavzatím pokračovali vo svojej obvyklej službe, zdanlivo neuvedomujúc si divoký zmätok, hoci všade okolo nich boli ich priatelia vydávaní na zabitie a hoci sa ich vlastná krv neraz miešala s krvou ich obetí.“

„Po ukončení vojny Pompeius zbúral hradby Jeruzalema, previedol niekoľko miest spod právomoci Judey pod právomoc Sýrie a uložil Židom poplatok. Tak sa Jeruzalem po prvý raz dostal do rúk tej moci dobytím, moci, ktorá mala držať ‚slávnu krajinu‘ vo svojom železnom zovretí, až kým ju celkom nestrávi.

„Verš 17. Obráti svoju tvár, aby vošiel so silou celého svojho kráľovstva, a priami budú s ním; tak učiní. A dá mu dcéru žien, aby ju skazil; ale neobstojí na jeho strane ani nebude za neho.“

„Biskup Newton uvádza pre tento verš iné znenie, ktoré, zdá sa, jasnejšie vyjadruje jeho zmysel, takto: ‚Obráti tiež svoju tvár, aby násilím vstúpil do celého kráľovstva.‘ Verš 16 nás privádza k dobytíu Sýrie a Judey Rimanmi. Rím už predtým dobyl Macedónsko a Tráciu.

Egypt bol teraz všetkým, čo zostalo z ‚celého kráľovstva‘ Alexandra a čo nebolo podrobené rímskej moci; táto moc teraz obrátila svoju tvár, aby násilím vstúpila do tejto krajiny.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–260.

Už sme v týchto článkoch viac než raz poukázali na to, ako sa tridsiaty a tridsiaty prvý verš jedenástej kapitoly Daniela zhodujú so štyridsiatym a štyridsiatym prvým veršom a ako sa dejiny tridsiateho a tridsiateho prvého verša zhodujú aj s vytrhnutím troch rohov.

Pozoroval som rohy, a hľa, vystúpil medzi nimi iný, malý roh, pred ktorým boli tri z prvých rohov vytrhnuté aj s koreňmi; a hľa, na tomto rohu boli oči podobné ľudským očiam a ústa hovoriace veľké veci. ... A o desiatich rohoch, ktoré boli na jeho hlave, a o tom inom, ktorý vystúpil a pred ktorým traja padli; totiž o tom rohu, ktorý mal oči a ústa, ktoré hovorili preveľké veci, a ktorého vzhľad bol odvážnejší než vzhľad jeho druhov. Daniel 7:8, 20.

Tak ako Daniel 8,9 predstavuje tri geografické oblasti dobývania, ktoré ustanovili pohanský Rím na tróne, tak aj vytrhnutie rohov (predstavujúcich Herulov, Ostrogótov a Vandalov) predstavovalo tri geografické oblasti dobývania, ktoré ustanovili pápežský Rím na tróne. Obe tieto dejiny sú v súlade s veršami štyridsať až štyridsaťtri z Daniela 11 a vytrhnutie troch rohov je v súlade s dejinami veršov tridsať a tridsaťjeden.

„VERŠ 8. Keď som pozoroval rohy, hľa, vyrástol medzi nimi iný, malý roh, pred ktorým boli tri z prvých rohov vytrhnuté aj s koreňmi; a hľa, na tomto rohu boli oči ako oči človeka a ústa hovoriace veľké veci.“

„Daniel pozoroval rohy. Medzi nimi sa objavili náznaky podivného pohybu. Medzi nimi sa vytlačil malý roh (najprv malý, no potom mocnejší než jeho druhovia). Neuspokojil sa s tým, aby si potichu našiel vlastné miesto a zaujal ho; musel odstrániť niektoré z ostatných a uzurpovať si ich miesta. Pred ním boli vytrhnuté tri kráľovstvá. Týmto malým rohom, ako si budeme mať príležitosť neskôr podrobnejšie všimnúť, bolo pápežstvo. Tri rohy vytrhnuté pred ním boli Heruli, Ostrogóti a Vandali. A dôvod, prečo boli vytrhnuté, bol ten, že sa stavali proti učeniu a nárokom pápežskej hierarchie, a teda proti zvrchovanosti rímskeho biskupa v cirkvi.“

„A ‚na tomto rohu boli oči podobné očiam človeka a ústa, ktoré hovorili veľké veci‘ — oči sú priliehavým znakom bystrosti, prenikavosti, prefíkanosti a predvídavosti pápežskej hierarchie; a ústa hovoriace veľké veci sú priliehavým symbolom arogantných nárokov rímskych biskupov.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 132–134.

Je to Rím, ktorý ustanovuje videnie biblického proroctva, a zvlášť videnie jedenástej kapitoly Daniela. V tejto kapitole sa mala veľká časť prorockých dejín, ktorá sa naplnila pred milleritským hnutím, zopakovať v posledných šiestich veršoch Daniela jedenásť. Dobytie troch zemepisných prekážok, ktoré upevnili pohanský i pápežský Rím na tróne, je predstavené v jedenástej kapitole a tieto dve zobrazenia sú predobrazom času, keď bude moderný Rím opäť ustanovený na tróne. Je to Rím, ktorý ustanovuje videnie, a Pavol označuje, že pápežský Rím je zjavený vo svojom čase.

Nech vás nikto nijako neoklame; lebo ten deň nenastane, kým najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo sa uctieva, takže sa posadí ako Boh v chráme Božom a vydáva sa za

Boha. Nepamätáte sa, že som vám to hovoril, keď som bol ešte u vás? A teraz viete, čo ho zadržuje, aby bol zjavený vo svojom čase. 2 Tesaloničanom 2:3–6.

Pápežstvo sa ujalo trónu ako piate kráľovstvo biblického proroctva v roku 538 a mnohí, ktorí uvažujú o šiestom verši, by bezpochyby predpokladali, že Pavol tým myslí, že „pápežstvo bude zjavené v roku 538“. To môže byť správne, no prinajmenšom ide o druhotnú pravdu toho, čo Pavol označoval. Pavol, ako všetci proroci, hovorí viac o posledných dňoch než o svojom vlastnom časovom období. Hovoril o tom, ako bude pápežstvo prorocky zjavené, lebo ako prorok bol v súlade so všetkými ostatnými prorokmi. Riadok za riadkom, tí, ktorí nemajú videnie, hynú, a tí, ktorí nemajú videnie, ho nemajú preto, že nevedia, čo videnie ustanovuje. Poznanie, že Rím ustanovuje videnie, je porozumením otázky života a smrti. Pavol v súlade s ostatnými prorokmi poukazuje na to, že to, čo odhaľuje pápežský Rím, ktorý je Rímom posledných dní, je „jeho čas“. Prorocký „čas“ spojený s Rímom odhaľuje, čo a kto Rím je.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Apoštol Pavol vo svojom druhom liste Tesaloničanom predpovedal veľké odpadnutie, ktoré malo vyústiť do ustanovenia pápežskej moci. Vyhlásil, že deň Kristov nepríde, „ak najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Boh alebo čo sa uctieva, takže sa ako Boh posadí v chráme Božom a bude vydávať seba samého za Boha.“ A ďalej apoštol varuje svojich bratov, že „tajomstvo nepravosti už pôsobí.“ 2 Tesaloničanom 2:3, 4, 7. Už v tom ranom období videl, ako sa do cirkvi vkrádajú bludy, ktoré pripravovali cestu pre rozvoj pápežstva.

„Po troške, spočiatku potajomky a v tichosti, a potom otvorenejšie, ako naberalo na sile a získavalo vládu nad myšliami ľudí, ‚tajomstvo nepravosti‘ pokračovalo vo svojom klamlivom a rúhavom diele. Takmer nebadane si zvyky pohanstva našli cestu do kresťanskej cirkvi. Duch kompromisu a prispôbovania sa bol istý čas zadržívaný prudkými prenasledovaniami, ktoré cirkev znášala pod pohanstvom. Keď však prenasledovanie ustalo a kresťanstvo vstúpilo na dvory a do palácov kráľov, odložilo pokornú prostotu Krista a Jeho apoštolov a nahradilo ju pompou a pýchou pohanských kňazov a vládcov; a namiesto Božích požiadaviek dosadilo ľudské teórie a tradície. Menovité obrátenie Konštantína na začiatku štvrtého storočia vyvolalo veľké jasanie; a svet, zahalený do podoby spravodlivosti, vstúpil do cirkvi. Teraz dielo skazy rýchlo napredovalo. Pohanstvo, hoci sa zdalo byť porazené, stalo sa víťazom. Jeho duch ovládol cirkev. Jeho učenia, obrady a povery boli začlenené do viery a bohoslužby vyznávajúcich nasledovníkov Krista.“

„Tento kompromis medzi pohanstvom a kresťanstvom vyústil do rozvoja ‚človeka hriechu‘, predpovedaného v proroctve ako toho, ktorý sa protiví Bohu a povyšuje sa nad Boha. Tento gigantický systém falošného náboženstva je majstrovským dielom satanovej moci — pomníkom jeho úsilia posadiť sa na trón a vládnuť zemi podľa svojej vôle.“ The Great Controversy, 49, 50.